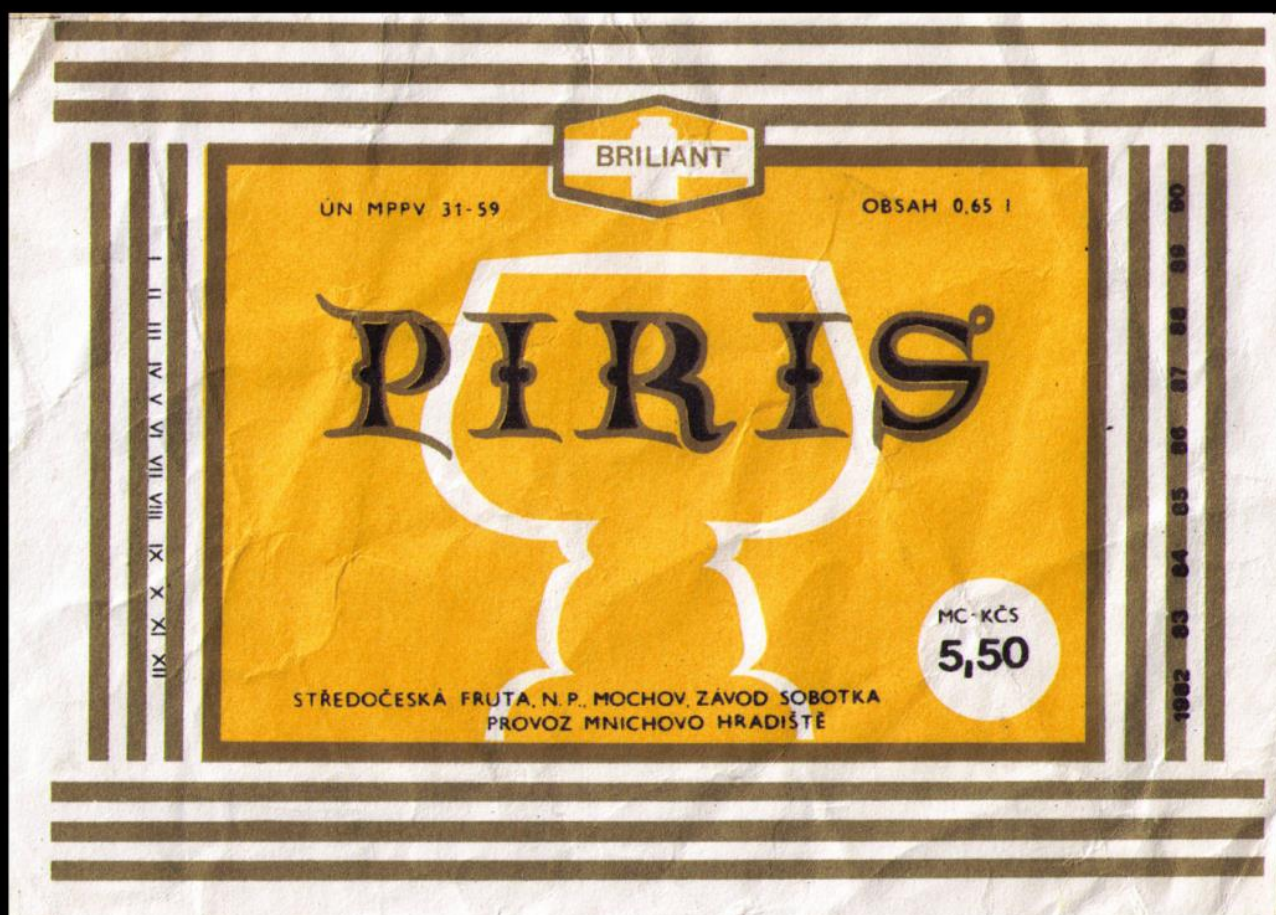

S Pirisem do hrobu a zase zpět

Martin Bergl

Martin Bergl

**S Pirisem do hrobu a zase
zpět**

Upozornění:

Veškerá podobnost s živými lidmi je velmi náhodná. Jsou to jen fiktivní postavy, kterými si autor honí triko.

Copyright:

Autor: Martin Bergl

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-137-0 (ePub)

978-80-7512-138-7 (mobipocket)

978-80-7512-139-4 (pdf)

Milí zesnulí, vážení pozůstalí!

Doba je hektická, málo času pro živé, natožpak pro mrtvolky, proto u příležitosti letošních Dušiček zavádí naše pohřební služba HNÁT + HRUŠKA revoluční novinku 30 v 1 (třicet v jednom). Vítám Vás všechny tímto na Českém pohřbu III. K poklesu do hrobu Vám dnes večer bude hrát naše kremační skupina HAVRAN a BERKA.

Dobře si všimněte, kdo s Vámi sedí v lokále či u stolu. Až začnou chodit parte se jmény dotyčných, odpadnou Vám starosti se sháněním černého hubertusu a Vy se jen můžete pousmát: „Ale vždyť jemu jsem byl na pohřbu už 21.11.2014 U potůčku. Tolik tedy k technikáličím dnešního večera.

A nyní trochu duchhovna do toho umírání. Smrt se všeobecně považuje za cosi neveselého, ba snad tragického v tom lidském životaběhu. Chápu, že Vás ta s kosou může docela naštvat, máte-li ještě rozdělanou nějakou práci: chcete-li třeba ještě posekat trávník, či cosi přeříznout. Uvědomte si však, čeho budete svým odchodem ušetřeni: nebudete muset snášet další Zemanovy bláboly, a i kdyby se třeba opět napil ruský kůň z Vltavy, Vás už se to týkat nebude, vy budete pěkně rozptýleni na loučce, upěchováni v urně či prolezlí červy v truhle. Na tu truhlu pozor- pokud jste byli rybáři-prý jsou červi pěkně pomstychtivé bestie. Zajímají-li Vás statistiky, pak u nás jdou nejvíce do země Romové a imigranti. Nejlepšími hrobníky visegrádské čtyřky jsou pak Slováci Pavol Hedák a Marek Rigo, kteří na Mistrovství v kopání hrobů letos dosáhli skvělého času 1 hodina a 20 minut, přičemž standartizovaný hrob musí mít hloubku 1,75m+délku 2m +rozpětí rukou 0,8m.

Nyní něco málo slov o Dušičkách. Začali to Keltové – jejich nový rok začínal 1.11. svátkem Samitainem. Zatímco v Evropě mají klidný průběh, v anglosaských zemích je to více o strašení. Hodně aut na silnicích v těchto dnech a přemíra svátečních řidičů za jejich volanty má zase blahodárny vliv na pohřební byznys jak u nás, tak i v cizině.

Spolek přátel žehu funguje i dnes. Členství stojí 20 000,--Kč a spolek zajistí pohřeb a kremaci pro své členy. Založen byl roku 1909 a původně se jmenoval výstižně Krematorium (předobrazem mu byl rakousko-uherský spolek die Flamme (Plamen) z r. 1885. 8.prosince 1899 pak zahájila činnost Společnost pro spalování mrtvol, jejímiž nejvýraznějšími postavami byl fyzik MUDr. Jindřich Záhoř, pozdější starosta Sokola Josef Scheiner a Ludvík Čížek. Propagace kremační myšlenky přinesla významný pokrok v pohřebnictví. Umožnil ho 1.dubna 1919 Národním shromážděním přijatý LEX KVAPIL: „Pohřbívání ohněm je dovoleno“. A už to jelo, pece už se nezakecaly.

Novodobá kremace dala také vzniknout nové pohřební a hřbitovní kultuře, která odmítá pompu, zbytečné a neúčelné plýtvání prostředky. Jako bych slyšel hlas pana Kopfrkingla.

Svým pojetím piety navozuje vyváženost , zklidnění a klade důraz na výkon v souvislosti s ubytováním hřbitovní plochy.

Výjimečnou postavou českého kremačního hnutí byl i Vojta Náprstek. A byl to i ing. František Mencl, odborník na mostní stavitelství, který inicioval vznik Mezinárodní kremační federace, ustavené v Londýně.

První krematorium v Rakousku – Uhersku bylo postaveno ve městě Reichenbergu, nyní Liberci.

Roku 1913 vypracovala firma Rudolf Bitzan aus Dresden projekt , v roce 1915 byl položen základní kámen a v roce 1917 se už vesele spalovalo.

Ovšem, přátelé, kremacemi veškerý pokrok nekončí. Kdo z Vás odebírá bulletin amerických pohřebníků FUNERAL WIRE (aneb Pohřební drát), jistě zaregistroval nový trend v pohřebnictví, a sice alkalickou hydrolýzu, což je rozkladná reakce, při které se spotřebovává voda a která proběhne takto: Po smrti Vás strčí do velkého papiňáku. Zalijí Vás louhem a za zvýšeného tlaku povaří při 160 stupních celsia. Proběhne alkalická hydrolýza, která trvá 3-4 hodiny dle velikosti těla a která Vaše tělo promění v koktejl bílkovin, kterými se pohnojí kořeny stromů. Výhody oproti kremaci:

neznečišťuje ovzduší a nevypouští plyny

vypouští 20x méně CO₂ než klassická kremace

spotřebuje jen 10 procent energie oproti kremaci

chrání půdu a vodu před znečištěním(to je zase výhoda oproti pohřbu do země)

peacemakery a titanové implantáty zůstávají nedotčené a sterilní Ideální pro ekologicky zaměřené nebožtíky a nebošičky – již patentováno ve 23 státech USA.

Pokud Vám snad pohřeb do země, žehem, či alkalická hydrolýza přijdou příliš fádni, můžete odjet do Tibetu, kde Vás po smrti sežerou draví ptáci, nebo do Švédska, kde Vás firma PROMESSA zmrazí na minus 180 stupňů Celsia, pak ponoří do kapalného dusíku a Vaše zkřehlé ostatky pak vystaví vibracím. Tím vznikne prach , který se opět použije k hnojení.

Pro nenapravitelné optimisty je tu pak pohřeb kryonický, při kterém se vypustí z těla krev, nahradí se glycerinem a pak už jen čekáte , jak se pochlapí zdravověda.Pro zbohatlíky se pak nabízí pohřeb nebeský, kdy jste vystřeleni až tam, kam jen ptáci mohou (mimochodem tato píseň z filmu EASY RIDER, v české verzi Pavla Bobka Chci stoupat jak dým, je na osmém místě v hitparádě českých kremačních písní).

Milí zesnulí, vážení pozůstalí-a tedy opět potenciální zesnulí: pokud se domníváte, že smrtí veškerá sranda končí, mám pro vás dobrou zprávu: at už rozptýlení, hlodání červy či utemování v urně, zažijete i na hřbitově veselé kousky.

3 ženy jdou z diskotéky domů. Zkrátí si cestu přes hřbitov, vtom šílený vítr, polekají se a utíkají domů celé vyděšené. Druhý den to komentují jejich manželé v hospodě: „Chlapi, asi nás podvádějí, ta moje včera přišla celá rozjařená.“ ...“Ta moje měla zas potřhané kalhoty.“ ...“ To nic není. Ta moje přišla nahá a okolo ramen měla fialovou stuhu s nápisem NIKDY NA TEBE NEZAPOMENEME.KOLEGOVÉ Z PRÁCE.“

Přijde kostra do hospody a povídá: „Prosím pivo a hadr.“

Co hledá jednoruký ve městě? Secondhand.

Přijde princ se zlatým střívkem do krematoria a ptá se: „Není tu někde Popelka?“

Přijde hrobník z práce strašně unavený a žena se ho ptá:“ Hodně práce?“ „To ani ne, ale pochovávali jsme nějakýho Zemana a lidi tolik tleskali, že jsme ho museli 8x vytáhnout.“

Funerák před panelákem: „Paní,neumřel tu někdo?“ „-Né, to bych musela vědět.“ -A paní, kde tu bydlí Novákovi?“ - „No , já jsem Nováková.“ - „ Tak to vám vezu děti z pionýrského tábora.“

Pohřební průvod. „Manželka?“ - „Ne, tchýně.“ -“Taky dobrý.“

Líbají se dva na hřbitovní zdi. Jde okolo kamarád: :“Hele, půjč mi ji taky na chvíli...“ - „Dej pokoj a vyhrabej si svoji!“

U soudu. -“Proč jste hodila manžela po smrti do kontejneru?“ -“On si nepřál nic okázalého.“

Včera pochovali Nováka. - „Co mu bylo?“ - „ Co by mu bylo? Mrtvej byl !“

Pane doktore, kolik mi zbývá času? -“ Televizní seriály už nerozkoukávat!“

„Babi, uхни!“ - A ona uhnula.“

Milí zesnulí, vážení pozůstalí, nechci Vás již déle zdržovat od pravé nefalšované pohřební taškařice.

Jak správně podotkl pan kapelník „Sejdeme se na márách“ a já Vám k tomu přeji prima sešup.

Tak pravil Mácher Bajšláfer Pornokáchel, praesident Piris Klubu a rozjela se pravá nefalšovaná pirisová zábava. Na přítomných bylo vidět, že téma dnešního večera je vskutku dobře zvoleno. Inu, v kategorii 60+ je morbidní veselice tím pravým ořechovým a většina z nás má již sbaleno do kremáče. Nejvíce masek bylo smrtáckých, některé smrtky dorazily i s kosou. Jedna osoba dorazila s vlastním parte, datovaným na onen večer, a rozhodila ho po stolech jak jídelní lístek.

DUNIHLAVY A TLAMOLEPY

Ale vás bude jistě zajímat ten PIRIS v názvu. Inu, modří již vědí, a pro ty zbylé je zde vysvětlení.

Do světového hnutí a slávy dorostla obliba čůča hruškového. S láskou na zlaté časy Pirisu vzpomíná Mácher Bajšláfer z Liberce, pirisový praesident celé planety. „V roce 1973, během studia školy cestovního ruchu v Karlových Varech jsme objevili v tamější prodejně ovoce-zelenina nápoj, který se stal naším souputníkem, ač v poslední době už jen v ideově imaginární podobě, bezmála čtyřicet let. Lahodné hruškové víno Piris (piris=latinsky hruška) nás jako studenty zaujal především cenou (5,50 Kč za 0,65 l), pivním uzávěrem a dlouhým dostřelem, působil totiž jako nervový jed. Člověk se ani tak neopil, jen zapomněl, kde bydlí a jak se jmenuje. V restauraci Jaro v Karlových Varech (nyní Lady Club Marion) jsme každou středu pořádali kriterijní večírky, kde nepřekonaným a nepřekonatelným rekordem byly 4 vypité lahve na člena klubu. Z Varů se Piris klub rozšířil do Prahy, Liberce, Brna a dalších lokalit. s přibývajícím emigrací vznikly pobočky i ve Vancouveru, Stockholmu a po Evropě. Pro nás nikdy nebyl Piris jen levným ožíracím prostředkem.

Vznikla Pirisem inspirovaná literární díla, propagační filmové agitky, sportovní desetiboje. V roce 1981 došlo k nejhoršímu-Piris zmizel z obchodů. Napsal tedy pirisový píšmák Jaroslav Trakčnick žádost za svého invalidního otce, jehož jedinou radostí (krom rychlé jízdy na invalidním vozíku) je pití Pirisu, aby byla jeho výroba zachována. Ing. Hampl, vedoucí výroby ve Frutě Mochov, mu s politováním odpověděl, že jejich závod přešel na výrobu ovocných šťáv a připojil seznam dvaceti podobných samoserů z jiných závodů, aby si pan Trakčnick senior zvolil odpovídající náhražku. To nás pochopitelně nemohlo uspokojit. Početná pirisová delegace s kompletním pirisovým archivem dorazila do Fruty Mochov, závod Mnichovo Hradiště, kde jsme byli vstřícně přijati a výsledkem této mise byl Piris hruškovo-rybízový, který však zřejmě kvůli luxusní ceně (13,75 za 0,65) a také proto, že mnozí naši členové se přestali po revoluci realizovat v pití ovocného vína a vrhli se do podnikání, neměl valný prodejní úspěch.

A tak poslední lahve Pirisu nové generace byly k dostání v roce 1994. Nicméně prožili jsme s Pirisem nejlepší léta našeho života a jeho idea je věčně živá: S Pirisem a penisem žijem život velkým snem!”

SMS 13.11.2014:

Tak sedím ve Wiener Stadthalle, za chvíli vyleze Yusuf/Cat Stevens, zazpívá svých 33 kousků a já se asi poseru blahem. Mělo to sice přijít už ve dvaceti, ale ani takhle na sklonku to není špatný pocit.

Největší romantik šedesátých let, který v r 1977 konvertoval k islámu, má v portfoliu tolik rozmanitých písní, že mu jejich pestrost záviděl i Petr Hapka, a to byl nějaký hitmaker. Navíc jsou to všechno písně with message, neboli s poselstvím, aneb jak se dříve říkalo angažované. Do Čech se nepodíval ani za komunistů, ani v nových 'pořádcích'. Ale ono ani není divu - v hale v Liberci je k vidění i teď Michal David, teta Helena a Alexandrovci. A těch slibů, když ji stavěli, jak kultura v Sudetech pookřeje. Ale zpátky k Yusufovi/Catovi: na scéně britské nádražíčko, odkud za chvíli startuje peace train tour, jak se šňůra jmenuje. Cat střídá písně z nové desky, produkované Rickem Rubinem a zabarvené do blues, se všemi možnými útržky jeho čtyřicetileté kariéry. Čekal jsem spíš obecenstvo složené z odkvetlých hipíků, kteří jsou tu tedy také, ale převažují mladí lidé, kteří navíc všechny písně odzpívali s ním. Na muslimské období rezignoval, spíš to vypadá, že ho jeho konverze tíží, ale vystoupit už nemůže. Také je tu jen pár ošátkovaných, střídá kytaru s elektrickým piánem, v kapele mladý černoušek za bicími i nestor Alun Davies na kytaru - ten zářil s hárem ala Angela Davis jak sluníčko už na prvních elpíčkách v r. 1971. Může vám možná přijít jeho zápal ve věci nenásilí naivní, jeho věčka z prstů a peace sign na scéně za zpozdilý, ale ten závan šedesátých let je fajn. Takoví jsme byli.

Jak moc pro vás znamená hudba? Troufám si tvrdit, že v oněch časech, kdy nebyly ty internety a empétrojáky pro nás znamenala docela dost. Jiří a Mirka Černých s jejich Houpačkou, odchytnutí na tranzistorové rádio pod peřinou, kufříkový gramofon a první malá vinylová deska s Úvodem do stereofonie - „Nyní mne slyšíte z levého reproduktoru - a nyní mne slyšíte z pravého reproduktoru“, magnetofon URAN, kterému se brzy vytahaly gumičky, tudíž jste mu museli pomáhat točením pravého kotouče rukou, to vše představovalo vysoko- věrnostní poslech šedesátých let. Když sem přijel za sociku nějaký „západní umělec“, byl to velký svátek. Asi i dnes, ale v té záplavě si toho ani nevšimnete. Pokusím se zalovit v paměti, koho jsem tehdy stihl odlovit napříč všemi žánry. Asi to nebude přesné v čase, ale třeba vám to nahodí také nějaké vzpomínky.

Gilbert Bécaud - pan Svoboda Lubomír z Liberce pro něj zařizoval stěhování skleněného piána, bydlel ve Zlatáku a pokojské bručely, že na pokoji všechno propálil cigaretami. Při produkci ho dámy postupně zavalovaly květinami, jedna taková baculatá mu mezi písněmi předala květinu, on s díky přijal, a když ona se otočila a uličkou odcházela zpět na místo, udělal ten elegán v modrém obleku s kravatou Ferdý Mravence takový ksicht, až celý sál zaburácel a boubelka se jen nevědoucně rozhlížela.

Johnny Cash vystupoval na sklonku roku 1978 v Praze ve Sportovní hale v kulisách jakéhosi křoví, což asi mělo navodit tu správnou country atmosféru. Přijel s celým rozvětveným příbuzenstvem, legendární Carterovic rodinou a když všichni končili

závěrečnou Will The Circle Be Unbroken, ani bulva nezůstala suchá. Z celé rodiny se mu odrodila jen dcerunka Roseanne Cash, která se vrhla na rockovou muziku. Tu když viděl známý estét Jura Uherek v dokumentu BLUE SUEDE SHOES, kde hrála a zpívala s Dave Edmundsem, Ringo Starrem, George Harrisonem a Ericem Claptonem, komentoval její rozsáhlý ústní otvor: „Ta má hubu jak pytel na hady. Ta by ti ho přebíla raz dva.“

Czeslaw Niemen se v Praze vyloupl v těch letech, když fúzoval jazz s rockem. Určitě bychom tehdy radši šli na Mahavishnu Orchestra, ale ti nedorazili zřejmě kvůli emigrantovi Janu Hammerovi. Ale tohle byl taky zážitek – za hradbou varhan a reprobeden nebyl vůbec vidět a celá Lucerna se nadnášela jak při sedmi stupních zemětřesné škály.

Tina Turner byla taky v Lucerně a Pragokonzert ji tehdy dostal za hubičku, to proto, že byla těsně po rozchodu s Ikem a dva roky před jejím monumentálním comebackem. Tehdy jí bylo teprve padesát, minisukni měla až pod bradu a zadkem vrtěla jak vosu. Z dalších mimohudebních postřehů: na balkoně čněla vejčítá holá hlava Jiřího Černého, který si vše zapisoval do notýsku.

Velvet Underground se dali po dvaceti letech překvapivě dohromady na jednu šňůru po Evropě, začalimmm v Paříži a hned další zastávka byla v pražském Pakulu, který ještě ani nestačil vychladnout od stranických prdelí. Bylo to v původní sestavě, Mo Tucker mlátila do bicích jak do kuchyňských hrnců a byl to tak silný zážitek, že teprve po koncertu jsem si všiml, že domnělý popelníček, kam jsem rozechvělý klepal popel z cigaret, je již nefunkční tlumočnické zařízení.

Elton John se zjevil v Pakulu ještě za komunistické éry, také měl skleněné piáno, na kterém občas i trdloval, ale zřejmě to nebyl ten nástroj, který stěhoval pan L.S. z Liberce. Lupeny tehdy sehnala Miruška Kosová, když to byl ještě Mirek. V prvních řadách seděli zřejmě zasloužilí členové strany, kteří dostali lupeny za odměnu. Asi ale čekali něco jiného, nějaké častušky, protože už po chvílce vybíhali ze sálu a drželi si uši. Ale my ostatní jsme si to užili, protože Elton je Mócart popmjúzík.

BIG FUN bylo duo britských buzerantů, kteří tvořili disko – elektro dupárnu v devadesátých letech.. Naši holandští chleboďárci Anja a Bahrendt z Evromusic na ně vsadili, i když jsme se jim to snažili rozmluvit s tím, že český národ je spíš kotlíkářský a folkový. Vylisovali jim dva tisíce singlů a pozvali je na koncert do Prahy. Na ten koncert, který se konal v hradčanském klubu Peklo a kde stál chlebiček tři stovky, jsme my dealeři pozvali lidi z rádií a diskoték, aby se zajistil pozdější hladký odbyt těch sraček. Pochopitelně jsme si také přihřáli polívčičku a tak krom Míry Kose, který už byl v té době Miruškou z rádia EURO K, se tam zjevila i teta Milena z Děčína, která sice rádio neměla, zato ale kozy číslo 7. Už když jsme pro ty hochy jeli s Volíškem (australský kolega Wally Murr) na letiště, tušili jsme průser. Ale koupili jsme si v Čelákovících velké doutníky a připadali jsme si jak velcí hlavouni hudebního průmyslu. Disko bylo úžasné, hoši zazpívali na playback dvě písničky, víc jich asi neuměli, pak vystoupil jakýsi nizozemský DJ, který měl mixpult jak vesmírnou loď, Anja s Bahrendtem před akcí nezapomněli říct, že vše je na účet podniku, tudíž všichni ti Rejžkové do sebe na baru klopili dvanáctiletou vísku a brali si kartóny amerik na doma. Karel Diepold dodal svého známého kameramana, který se při natáčení upravil tak, že ho ráno našli ležet i s kamerou na tramvajové zastávce. Když pak Bahrendt shlédl, co ten kutil z celého večera natočil, řval,

že mu tu videokazetu vrazí do prdele a čtyřikrát otočí. Účet za akci byl 800 000,--, desek se prodalo slovy dvanáct, tudíž jsme to pak celé překřtili na krachovací večírek. Za týden jsme odevzdali služební auta a bylo po prdeli. Ale náramně jsme si to užili.

PAUL SIMON hrál poprvé v Čechách na stadionu Sparty na Letné, byl krásný teplý letní večer 4. července, to nám asi amíci darovali ke Dni nezávislosti. Všichni na pódiu byli krásně barevní, protože to mu tehdy zrovna vyšlo africké album a tak všichni křepčili a byli happy. Boy In The Bubble. Stejně ale bylo jednomu líto, že jsme si ho nemohli užít už dřív, když ještě zpíval s Furunklem.

Folk rockový chameleon Bob Dylan přijížděl po roce 1989 často a pravidelně. Toto byla jeho první návštěva a tak jsme byli natěšeni velice. Už když jsme jeli autem se Sobotovými do Prahy, střídali jsme cédéčka ze všech jeho období, abychom se patřičně naladili. V podzemí Sportovní haly jsme narazili na největšího pravdoláskáře, který se byl též vychcat-dobré znamení, že koncert bude stát za to. A taky že jo. Mistr se sice ozdobil hučkou naraženou hluboko do čela, nicméně nebyl zas až tak moc nekomunikativní, jak se o něm traduje a občas i lehce zalaškoval s publikem. Písňe byly sice obtížně identifikovatelné, o to byl ale příjemnější pocit, že jste svědky něčeho navýsost originálního a neopakovatelného a že to tedy nebyly vyhozené peníze.

Jeho družka z folkové éry, která dorazila cca za půl roku byla naopak komunikativní až běda a vyprávěla veselé historky z natáčení, kupř. o tom, jak jí VH dělal kdysi na Bratislavské lyře bedňáka. Proto se mu také přezdívá prezident-fanoušek, zatímco TGM byl prezident –zakladatel a EB prezident-osvoboditel. Zazpívala mu procítěně Swing Low Sweet Charriot.

Tom Waits byl asi největší kalibr mých hudebních zážitků. Protože chtěl zabránit překupníkům v kšeftování s lupeny, nakupovaly se lístky na jméno a přes internet. Koncert byl v srpnu, ale už v listopadu jsem v určený den a hodinu seděl u stroje, síť hned spadla, ale nakonec se zadařilo. V létě jsme tedy se System vyrazili do Prahy za splněním snu, před Pakulem had lidí, které se nějaký zvrhlík rozhodl pouštět až na poslední chvíli a ještě nás podrobili důkladnému filcunku jak nějaké potenciální teroristy. Ale setkání s Mistrem bylo úchvatné a zatímco my černi jsme disciplinovaně seděli ve fotelech, rozjaření Poláci se hned po první písni nahrnuli až k pódiu a spontánně si to tam užívali. Co dodat? Už nadosmrti nezapomenu, jak Tom Waits stojí v houlesáckých hadrech a obřích křuskách uprostřed podia, zalitý světelným kuzelem světla, ruky hore a seshora se na něj sype zlatý prach. Kdybychom se víckrát nepotkali, bylo to krásné a bylo toho dost.

Ke koncertu Iggyho Popa se váže veselá historka. To bylo v čase Evromusic a Volíškovi (Wally Murr z Ausreáli) přiletěl ten den těsně před koncertem bratr z Austrálie. Na pražské Výstaviště dorazil rovnou z letiště, šel se vychcat do Stromovky, vrátil se a v ruce třímal pěkně vzrostlou rostlinku marjánky se slovy: „To je moje země zaslíbená, tady jim to roste snad všude.“ Prostředí koncertu nebylo příliš důstojné, taková dlouhá nudle s mizernou akustikou, ale když jsme polehali na zem a pokouřili, už se to srovnalo. Po koncertu jsme jeli na chalupu do Neudorfu do Sudet, kde Australani učili mou šedesátiletou matku kouřit marjánku z pet lahve, aby nepřišla o důležité vitamíny. Nově dorazivší Australan se příští den dokázal ztratit na houbařské vycházce. Natěšený na mushrooms(asi myslel, že budou magic) zaběhl do lesa a za pět hodin ho přivezla až

z Jablonce rozčilená ženština v trabantu:“ Až ho příště vypustíte ven, dejte mu na krk cedulku s adresou, vůbec nevěděl odkud a kde je.“ O to větší záhadou je, jak jí dokázal vysvětlit, z které chalupy je. Neodpustím si poznámku, jak matce zmíněné kouření zachutnalo, i když později tvrdila, že sází, aby měla mast na revma. Vysadila si doma na zahrádce záhonek, pěkně jí to vzešlo a už se těšila, jak se namastí. Jenže k sousedce důchodkyni učitelce dorazil na prázdninový pobyt vnuk z Belgie. On měl doma problémy s drogami, tak ho prozíraví rodiče vyslali na ozdravný pobyt k babičce do Čech, že tady se k tomu hned tak nedostane. A tak mu stačilo, aby vyhlédl od babičky z okna, vyběhl na zahrádku, sklídl a babi Mácherka se musela mazat opodeldokem.

Co všechno hrál na koncertu Stevie Wonder už si bohužel nevybavím, ale vidím, jak ho k piánu vede obrovitý černý bodyguard, usazuje ho na stoličku a on už se pak do rytmu kymácí ze strany na stranu, plácá se do stehů a sází tam jeden flák za druhým. Dotaz: Když půjdete ke Steviemu Wonderovi na návštěvu, jak poznáte, za kterými dveřmi bydlí? Inu, za těmi, na kterých chybí kukátko...

Alice Cooper se obklopil muzikanty, kteří byli až o dvě generace mladší než on a jeho muzice to určitě prospělo. Na hlavě buřinku, v ruce hůlčičku a vykračoval si jak Rumcajs okolo Řáholce. Hlavně potěšil, že zahrál skoro vše z Billion Dollar Babies, kteréžto elpíčko jsme kdysi v KV prošoupali skoro durch.

To Ozzy Osbourne vyhlížel o mnoho unavenějším dojmem, a když si stahoval tepláky a čpulil na nás prdel(jeho prastará finta), ukázalo se, že půlky nejsou originály, nýbrž namalované na nějakém vixlajvantu. To se asi aby se bigotní amíci nepohoršili až příliš. No jo, tuhle legendu jsme si taky měli užít už před čtyřiceti lety a mohli jsme zažít i ukousnutou netopýří hlavu.

Na Paula Mc Cartneyho bylo těšení též veliké, ale trochu nám ten zážitek pokazili pořadatelé. Už když jsme s Martou vylezli z metra na stanici Kolbenova, udivila nás fronta od metra až k místu konání, která se navíc vůbec nehýbala. I když koncert měl už za hodinu začít. Byl to totiž první koncert nového přírodního areálu Kolben-Daněk v místě bývalé továrny. Pořadatelé nestihli dodělat plochu, kterou se navíc prohnala těsně před akcí průtrž . Se začátkem koncertu jsme se tedy ocitli na místě, stáli po kotníky v bahně a záviděli sedícím na dřevěné konstrukci (známý estét JU třeba). Vystupovali cirkusáci jak od Tima Burtona, a když vylezl Macca , byly všechny útrapy zapomenuty. Končil Live And Let Die s ohňostrojem a bylo to ňam ňam.

Bluesový kytarista Joe Bonamassa se zjevil v jabloneckém klubu Na rampě naprosto absurdně již v době, kdy hrál v Royal Albert Hall s Ericem Claptonem a kraloval různým bluesovým žebříčkům. Hrál naprosto dokonale, ale trochu mne mátl, že vypadá jako účetní. Správný bluesman by měl přece absolvovat jakousi školu života, která na něm zanechá patrné stopy. To bude asi ta nová generace bluesmanů – oni budou dokonalí, ale nebude to mít ten správný hospodský odér.

Bretaňský bard Alan Stivell hrál s kapelou v pražské Lucerně koncem roku 1992(snad) a keltské vánoce se velice vydařily, ta doba k tomu sedla jak prdel na hrnec.

Skinhead O' Connor zazpívala jednoho teplého červencového večera v zámeckém parku na Sychrově a už to prostředí z koncertuudělalo nezapomenutelný zážitek. Již to sice

nebyla ta křehká dívenka, jak ji člověk pamatuje z klipů, ale i jako odulá čtyřicátnice měla jisté charisma a zpívalo ji to výborně.

Skinhead O'Connor se to jistě netýká, ta začínala se zpěvem v kostelním sboru, ale velká část muzikantů jsou tajní kotlíkáři (a jistě kdysi zalamovali prsty na Portě). Pokud u kotlíku nezůstali celý život, tak se ke svým začátkům budou hlásit s nevolí – snad jim pidlikání na bendžo či texty toho žánru přijdou příliš jednoduché a naivní.

TSUNAMI

Letos je to právě deset let, co můj kolega v Nationale Nederlanden v listopadu 2004 úspěšně přežil šerednou autonehodu, i odměnil se tím, že zakoupil vánoční zájezd do Thajska, odkud se mu tedy podařilo dovézt zpět holý život. Nevím, zda měl odvahu odměnit se nějak potřetí, jisté je, že ta s kosou bývá někdy pěkně umanutá.

KOKOŘÍN 2007-2014

V dětství mne tábory minuly – prázdniny s babičkou a dědou na chalupě v Neudorfu byly sice fajn, ale stejně do dneška zastávám názor, že je lepší chalupu nemít a jezdit po cizích. Co jsem se jen nauklízel po různých mejdanech, když se všichni vytratili. Navíc jste vázáni na jedno místo a obzory si rozšíříte jen na cizích chalupách. Bábinka byla Magdalena Dobromila a vždy večer probírali jsme před spaním místo pohádky CO BUDEME ZÍTRA VAŘIT, a tato celoživotní vášeň se na mně pěkně podepsala. A přece jsem se dostal na tábor – v roce 2007 mne angažoval pan stavitel Lád'a David, vedoucí tábora (německy Herr Lagerführer) v Kokoříně jako kuchaře. Kuchař jsem sice amatér, ale vařím s láskou. Abych si udělal představu, co mne čeká, jeli jsme s Lád'ou týden před turnusem na místo. V údolí řeky Pšovky, kde žil kdysi kmen Pšovanů, scenérie jako z Foglara: dvě řady podsaditých (tedy s podsadou) stanů, zakončené dřevěnou strážní věží. Uprostřed ohniště, na druhém konci polní kuchyň, krytá padákem, aby tolik nepálilo sluníčko. Elektřina 0, telefonní signál 0. Rádio na kličku, zakoupil vedoucí u vietnamců-dvě minuty točíte kličkou, pět minut posloucháte. Dva sporáky na dřevní pohon, ideální pro revmatiky, ten žár na kolena z vás rheuma spolehlivě vyžene. Strava musí být vyvážená – bůček vyvažujete brokolicí a zase naopak. Chybou bylo zahájit turnus fazolemi Louise Armstronga. RECEPT : Na slanině osmahnete cibulku, přidáte vařené fazole a vařenou rýži. Zalejete kečupem a přidáte hooóódně česneku. První den totiž nevysportované dětičky hodně vracejí a odpadní kýble, pro které si jezdí prase z blízké vesnice, se plní. Zato od druhého dne už s Lád'ou řezníkem vyvažujeme (viz příloha) a hlavně zapojujeme hodně česneku, aby dětem odpudil klíšťata, což nese ovoce. První den klíšťat 18 kusů, po nasazení česnekové kůry pouhé čtyři denně. Do česnekové kůry nám trochu kecá vedoucího paní Janinka, která má cosi se žlučníkem, ale nedáme se.

Taky jsme dosáhli skvělých parametrů : 30 dětí a 10 dospělých během 14 dnů dokáže spotřebovat až 25 kilo česneku. Čpavost není na závalu, vždyť konzumujeme všichni, horší je to po příjezdu domů-průnik kůží je prý velmi intenzivní. Práce v kuchyni je radostná a přináší i veselé chvíle. Třeba bramboráky: vyrobí dost bramboráků pro 40 lidí je docela fuška, proto vás docela naštvě, když vidíte chlapce Petříčka, který si jde přidat a záhy nato vyhazuje nedojedený bramborák do kýble, tudíž ho převelice sprdnete, a záhy se dozvíte, že jsou na táboře dvojčata Petříčkovy- jeden žravý a druhý nikoli. RECEPT: Celeráčky. Obměnu tradičního bramboráku docílíte tím, že částečně nahradíte brambory strouhaným celerem-až do jedné poloviny. Můj parták v kuchyni Lád'a byl vášnivým obhájcem sladkých jídel, neb je řezníkem, a ti sladké milují. U dětí měl také velký sukces a třeba v palačinkách prokázal neuvěřitelnou výdrž a výkonnost. Čtrnáct dní bez signálu bylo úžasných, nicméně měli všichni radost, když přijel pojiždny

kinematograf né bratří Čadíků, ale libereckého ekologa , zavoněl benzín, rozběhl se agregát a pod širým nebem se rozběhl kupř. Vynález zkázy.

Večer se nasmažily topinky , zahodil jsem zástěru a u táboráku mne čekalo školení mužstva:

KOKO 13 UJO VTIPKÁR

Dobrý večer, milé děti, dnes večer si zavtipkujeme, já jsem ujo vtipkár a mám pro vás patnáct veselých kousků, od skautských, přes dětské až po somálské. Mezitím si připraví každý z vás nějaký pěkný vtip a záhy přijdete na řadu.

1. Ptá se skautský vedoucí malých skautíků: „Udělali jste dnes nějaký dobrý skutek?“

„Ano,já. Přihlásí se malý skautík, já jsem dnes poslal své psy na dvě starší paní, které díky tomu dohnaly autobus.

2. V táboře. Dva kluci potmě ve stanu. Je už dávno po večerce.Jeden z nich se najednou zeptá toho druhého: Spíš?-Ne.Honíš si péro, vid’?-Jo.honím.

A nechce se ti postavit, co?- No... nechce... Tak si hoň svoje!

3. Pane vedoucí,co se to s váma děje? Vezmi si taky lysohlávku a uvidíš!

4. Pane vedoucí, Jirka se počůral ve stanu! -Jirko, ode dneška spíš pod širákem.

5. Pane vedoucí,přiběhne holčička, Jana spadla do záchoda!- A umí plavat?

6. Pane vedoucí, v našem stanu je krysa. - Buďte rádi, že není v kuchyni, to už byste ji měli na talíři.

7. Dva kamarádi jdou na táboře na záchod a jeden si odtočí strašně moc hajzlpapíru. Druhý to komentuje: Ty snad budeš ta hovna balit po jednom..

8. OBVAZ Pane vedoucí, nemáte obvaz?-Proč, stalo se ti snad něco?-Ne.-Tak nazdar.

Za hodinu: -Pane vedoucí, nemáte rakev?-Proč, proboha, rakev?-Pavel vykrvácel.

9. POZVRACENÉ RÁNO Táborníci to poslední večer trochu přeženou s pitím a ráno nestačí odbíhat zvracet.

Vedoucí: Říkal jsem vám, abyste se zbalili, ne zablili!

10. Vedoucí načapá ve stanu objímající se dvojici. -Říkal jsem vám, abyste SI zbalili, ne SE zbalili.

A protože vy máte nejraději ty o Somálcích, tak se ptám, víte proč nemá cenu posílat do Somálska léky? -Protože se podávají buď před jídlem nebo po něm.

Běží suchý rohlík a za ním horda hladových Somálců. Náhle míjí o strom se opírající řízek. -"Utíkej, nebo tě sežerou" volá na něj suchý rohlík- "Proč, mě tu stejně nikdo nezná."

Kdy naposledy viděl somálský pes kost? Když měl otevřenou zlomeninu.

Proč mají kachny ploché nohy? Aby mohly zašlapávat lesní požáry.-A proč mají sloni ploché nohy? Aby mohly zašlapávat hořící kachny.

CO JE TO? Jedním uchem to vleze dovnitř, druhým uchem ven a přece to zůstane uvnitř.
Co je to? KRUMPÁČ.

Má to 4nohy a jednu ruku? Co je to? Pitbul, který běží z dětského hřiště.

Holčička si vložila do úst granát, ten explodoval a rpztrhl ji pusou od ucha k uchu. Ostatní děti ji povídají: "Ty krávo, ty se tomu směješ, ale nás to mohlo zabít...!"

Víte, jak balí malomocní kluci holky? Házejí po nich očima.

Je to červené a klepe to na sklo? Co to je? Dítě v mikrovlnce.

2010 RAKOVINA

Začala okultním testem – ten bohužel má společného pramálo s okultismem. Vezmete kus vlastního čerstvého hovna a špachtličkou ho rozmáznete do dvou prohlubní v takové papírové skládačce – pak to origami sbalíte do psaníčka, aby to moc nesmrdělo a vrátíte obvodní lékařce. MUDr. Kofferová za 14 dní: „To se mi nelíbí, nabereme krev.“ A za další týden: „Vy máte to DPH (či jak se ten marker jmenuje) 10x vyšší než normál.“ A následuje spousta dalších vyšetření, po jejichž absolvování klušu do špitálu na čurologii objednat se na operaci. Pan primář: „Tak jednu ledvinu ufikneme úplně, z druhé jen vyzobeme pár menších nádůrků a pak se ještě mrknem do močáku.“ Když to pak líčím paní doktorce na obvodu, hodnotím to: „To nebude žádná operace, to vypadá spíš na pitvu“. A ona mi to pak vtipně vrátí, když již po výkonu přijdu v poměrně zachovalém stavu fyzickém i duševním na kontrolu: „Tak jak, pane Bergl, po pitvě je každý generál, že?“ Do operace jsem byl vykulenej pěkně, pak se to srovnalo. Konečně, morbidně jsem založen odjakživa a sbaleno do kremáče mám preventivně furt. „Proč právě já“ se mi taky nikdy nehonilo hlavou, protože po těch letech s antabusem by to spíš znělo „Kdo jiný, když ne já“. A ono kaťácké „Bože, proč jsi mne opustil“ mi hlavou taky nezvonilo, protože když B. nepomohl v Osvětimi, tak by byl debilní, kdyby chtěl pomoci ausgerechnet mně, kterej jsem na tom stokrát líp. Jenom nemám rád pana čurologa Schánilce, který mi každý čtvrtrok narve do ptáka periskop, kterým mi pak všude vevnitř rejdí a hledá nějakou pěknou recidívu...Ale tak nějak tuším, že je to prozíravý člověk a že to se mnou myslí dobře.